

Wie
Reinderhoff

ANNEMIEKE UIT

„'t Beukenootje”

NETTY VAN DER MEER

ANNEMIEKE
UIT „T BEUKENOOTJE”

ANNEMIEKE
UIT „T BEUKENOOTJE”

DOOR

NETTY VAN DER MEER

Tekeningen van Rie Reinderhoff

TWEEDE DRUK

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

1 HET LEUKE HUISJE

Het is midden in de zomer.
Het is nog vroeg.
En de zon schijnt niet.
Maar... Plotseling breken de wolken.
En de zon komt te voorschijn. Voor die
warme zonnestrallen drijven vlug de witte
wolken weg. 't Is alsof ze vluchten.

Er staat een huisje aan de straatweg. Een
leuk huisje. Het heeft twee grote ramen.
En een brede, bruine deur. Boven die deur
is een klein balkon. Er staan mooie letters
op: „'t Beukenootje”.

Zo is de naam van dat aardige huisje. En
als de zon op die naam schijnt, lijken de
letters wel van goud.

De bruine deur gaat open. Een oud heertje
stapt naar buiten. Zijn haar is grijs. Zijn
snor en baard ook. Hij draagt een gouden
bril. Het heertje kijkt eens omhoog. Hij

knikt. Heel tevreden. Dat wordt een prachtige dag vandaag. Nu loopt het heertje de tuin in. Op het grote, groene grasveld staan drie bruine beukebomen. De blaadjes glanzen en ritselen zacht. De vogels zingen vrolijk. De drukke spreekw kwettert. Zijn gespikkelde jasje glimt.

De merel fluit een prachtig, kort liedje. De zon maakt zijn jasje als zwarte, glanzende zij.

De vinkjes zingen er krachtig op los. De vrolijke kleuren van het vinkemannetje worden nog vrolijker, nog helderder nu de zon ze bestraalt!

De tuinfluiter, met zijn bruingrijze pakje, zingt ook. Heel lief klinkt zijn gezang. En heel lang is zijn liedje.

En dan ineens begint het roodborstje. Hij fluit heel hoge tonen. Zijn borstje en keeltje lijken wel van fluweel. Rood-oranje fluweel.

Het heertje glimlacht bij het horen van al die muziek. En bij het zien van al die kleuren.

Mooi is de schepping, denkt hij vol bewondering. En groot is de Schepper.

2 DE VERRASSING

De bruine deur gaat weer open. Er komt een oud dametje uit. Haar haar is ook grijs. Ze heeft heel vriendelijke ogen. Het dametje kijkt ook al even omhoog. Heerlijk die zon, denkt ze blij. Prachtig die blauwe lucht. Ik ga gauw een kopje thee zetten. En de boterhammen snijden. En de eieren koken. Lekker, zachte eieren. Daar houdt Annemie zoveel van. De deur gaat vlug weer dicht.

Boven in het kleine kamertje met dat leuke balkon slaapt een meisje. De deur naar het balkon staat open. De zon schijnt midden in de kamer. Op het tafeltje. Op het vaasje met rozen. Op de kleertjes die netjes over de stoel hangen. Op het slapende meisje.

Annemie wordt wakker van die spelende zonnestrallen. Slape-

rig doet ze haar ogen open. O, wat een licht! Wat een fel licht. Ze knippert ertegen. Maar dan is ze plotseling wakker. Klaar wakker. Even ligt ze te luisteren. Wat is het stil in huis. 't Is zeker nog heel vroeg. Zijn opa en oma nog niet op?

O, denkt ze vrolijk. Ik weet wat. Ja, ik weet wat. Dat doe ik. Ik ga opa en oma verrassen. Ze glijdt voorzichtig haar bed uit. Ik ga thee zetten. En boterhammen snijden. En eieren koken. Hele zachte. Ja, dat doe ik.

Annemie kleedt zich vlug aan. Nu nog haar haar. Er moet een scheiding in. Nee, dat is te moeilijk. Die gaat telkens scheef. Er moet een strik in. Die rode. Nee, dat is ook te moeilijk. Dan maar geen scheiding. En geen strik. Nu knielt ze neer voor haar ledikantje. Ze sluit haar ogen. „Here, ik dank U voor Uw bewaring deze nacht. Amen.”

Ze sluipt op haar pantoffeltjes de trap af. Pas op. Die derde trede kraakt altijd zo. Die maar overslaan. Annemie neemt een reuze stap. Bijna was ze gevallen. O! Op haar tenen sluipt ze de gang door. De keukendeur staat een beetje open. Ze gluurt om het hoekje. Is er niemand? Nee. Opa en oma slapen natuurlijk nog.

Eerst water opzetten. Dat moet. Waar is het doosje met lucifers? Ligt het niet bij het gas? Nee. Ook niet op het groene schoteltje? Nee. Op de tafel dan? In de keukenkast? Onder de tafel? Annemie zoekt en zoekt. Voor het keukenraam verschijnen twee gezichten. Heel verwonderd kijken de ogen van opa en oma. Wat doet Annemie daar? Hoe komt ze zo vroeg in de keuken? Zoekt ze wat? Heeft ze iets verloren? Wat dan? Kijk eens. Nu gaat ze de keuken weer uit.

Opa en oma stappen gauw hun huisje in. Wat moet hun kleinkind toch? Wat wil ze zo vroeg al in het huis?

3 EEN VROEG ONTBIJT

In de kamer staat Annemie. Met grote ogen kijkt ze naar de tafel. Hoe kan dat nu? Wie heeft dat gedaan? De thee is al ge-

zet. De boterhammen liggen in de schaal. De eieren *zijn* al gekookt. Hoe kan dat nu? Is het dan niet vroeg meer? De kamerdeur gaat open. Opa en oma kijken naar haar.

„Wat doe je zo vroeg op?” vraagt opa.

„Waarom heb je niet gewacht tot ik je riep?” vraagt oma verbaasd. „Dat moet toch, meisje.”

„Ik wou . . .” Annemie krijgt een kleur. „Ik wou . . . u verrassen.”

„Verrassen?” vraagt opa.

„Waarmee verrassen?” vraagt oma.

„Ik wou . . . thee zetten. En boterhammen . . . snijden. En . . . eieren koken.”

„O.” Grootmoeder lacht. Opa's ogen glinsteren achter de gouden bril.

„Dat is lief van je, hoor,” zegt grootmoeder. „Heel lief van je bedacht. Maar het ontbijt staat al klaar.”

„Dan zullen we nu ook maar gaan eten,” zegt grootvader. „'t Is anders nog wel een beetje vroeg. Maar daarom zal het toch wel goed smaken.”

Annemie lacht alweer. Gelukkig, opa en oma zijn niet boos. Opa bidt hardop. Als opa amen heeft gezegd, gaat Annemie bidden. „Here, zegen dit goede eten. Amen.”

4 G E E S K E

Annemie zit op het grasveld. Onder de bruine beukebomen. Haar haar zit keurig. De scheiding is recht. De rode strik zit prachtig. Dat heeft grootmoeder gedaan. Annemie borduurt. Met rode en blauwe zij. Grote kruisjes maakt ze. Het is heel moeilijk. De kruisjes gaan aldoor scheef. Maar het moet mooi worden. Het kleedje is voor moeder.

Vader en moeder wonen in de stad. Daar wonen ook Paultje en Peter. Als vader vakantie heeft, komen ze allemaal logeren. Dan is „'t Beukenootje” propvol. Maar vader heeft nog geen vakantie. Annemie wel. Ze wil moeder verrassen gaan. Met

grootmoeder heeft ze in het dorp een kleedje gekocht en strengetjes zij. Rode en blauwe. Op het kleedje is een rand van kruisjes getekend. Die moet Annemie overtrekken. Maar het is wel heel erg moeilijk.

Er staat een meisje bij de beukenhaag. Ze heeft blond haar. En een geruit jurkje aan. 't Is Geeske van de groenteman. Ze kent het logeetje van „'t Beukenootje” wel. Geeske is een beetje verlegen. Ze wil graag gaan spelen. Zij heeft ook vakantie.

„Annemie”, roept ze zacht.

Annemie hoort het niet. Dan kucht Geeske eens.

O, Annemie kijkt op.

„Geeske, kom je spelen?”

Geeske knikt blij.

„Waar?”

„Hier. Op het grasveld.”

Geeske kijkt vlug in het rond. Nee, ze ziet de mijnheer en mevrouw van het huis niet.

„Kom maar,” roept Annemie weer. Ze is blij met haar vriendinnetje. Dan stapt Geeske het lage, houten hekje binnen.

5 HERTEN VOEREN

Er zijn al tien kruisjes gemaakt. Geeske heeft er drie gedaan. Die zijn prachtig recht. Dan komt grootmoeder naar de meisjes toe. Ze heeft een mandje met broodkorstjes.

„Jullie mogen de herten gaan voeren,” zegt ze. „Geeske weet de weg wel, hè?”

Geeske knikt trots. „Ja, mevrouw.” Zij weet de weg heel goed. De hertenkamp is midden in het bos.

Annemie mag het mandje dragen. Grootmoeder loopt mee tot het hekje.

„Voorzichtig zijn, hoor. Niet verdwalen.”

„Nee, oma.”

„Nee, mevrouw.”

Aan de overkant van de straatweg kijken ze nog even om.

Grootmoeder staat bij het hekje. Ze wuift. Annemie zwaait met haar mandje. „Dag, oma.”

„Dag, mevrouw,” zegt Geeske zacht.

„Ik vind hertjes lief,” babbelt Annemie.

„Ik ook.”

„Heb jij geen brood?”

„Nee. Wel een wortel.”

De meisjes lopen door een lang laantje. Het is donker in het bos. Ook koel. De wind fluistert zacht in de groene blaren. Er staat een dikke, oude boom. Hij heeft een bult op zijn rug. Bij die boom moeten ze een laantje rechts in. Geeske weet heel goed de weg, hoor.

„Daar is de hertenkamp,” roept ze.

De meisjes rennen over de boslaan. Het mandje schommelt aan Annemie's arm. Er valt brood op de grond. Ze merkt het niet. Voor het hek blijven ze staan.

„Kom dan,” roept Annemie. „Kom dan, hertjes.”

Geeske steekt haar wortel door de opening. „Kom maar,” roept ze. „Toe dan, hertjes.”

Een groot hert komt nieuwsgierig aanlopen. Het is een damhert. Zijn vacht is roodbruin. Met ronde, witte vlekken. Aan zijn kort staartje is een witte punt. Op zijn kop heeft hij een prachtig gewei.

Annemie laat voorzichtig stukjes brood op de grond vallen. Ze vindt die kop met horens zo dicht bij haar toch wel erg eng. Geeske houdt het dier haar wortel voor. „Toe dan, hert,” vleit ze.

Er komt een ander, klein hertje, aanhippen. Een jong, nieuwsgierig diertje. Dit hertje heeft géén horens. Met grote, verwonderde ogen kijkt het naar de wortel van Geeske.

„Eet dan, lief hertje,” vleit Geeske. Ze houdt nu het kleine dier de wortel voor. Het hertje snuffelt er eens aan. Dan hipt het plotseling vrolijk weg.

Jammer, denkt Geeske. Vinden herten wortels niet lekker? Of hebben ze helemaal geen honger vandaag? De stukjes brood zijn op. Het mandje is leeg. Er zit niets meer in.

Het grote damhert wacht. En kijkt. O, ligt er niets meer op de grond? Krijg ik niets meer? Is alles op? Dan verdwijnt ik maar weer. Dank je wel voor het lekkere eten hoor, lieve meisjes. Bedaard loopt hij weg. Naar zijn vriendjes toe.

Geeske gooit de wortel in de hertenkamp. Misschien eten ze hem straks wel op, hoopt ze.

„Ik wou, dat ik een hertje had,” wenst Annemie.

Daar moet Geeske om lachen. „Kan toch niet,” zegt ze.

„Herten horen in een bos.”

„Of in de dierentuin,” weet Annemie. In de stad, waar zij woont, is een grote tuin. Vol vreemde dieren. Daar zijn ook herten. Nog veel groter dan deze.

6 DE ZEE

„Ga je nu mee de zee zien?” vraagt Geeske.

„De zee?” Annemie kijkt ongelovig. Een zee in het bos?

„Waar is die zee dan?” vraagt ze.

„Die wéét ik,” zegt Geeske geheimzinnig. „De zee kun je zien op de heuvel. Voor het huis van de boswachter. Als je daar staat, hè, kun je de zee heel goed zien. Heus waar. Echt, hoor!” „Heus?”

„Ja.” Geeske knikt. „Maar de boswachter is een nare man, hoor. En hij heeft ook een hond. Brr. Zo’n akelig beest.”

„Durf je dan wel?” vraagt Annemie.

„O ja.” Geeske durft best. „Ga maar mee,” commandeert ze. De boswachter is een boze boswachter. Hij heeft ook een boze hond. Een kleine, nijldige keffer. Als je bij het huisje op de heuvel komt, gromt hij. Dan zie je zijn scherpe, valse tanden. En dan rent hij op je af. Dan moet je vreselijk hard gaan hollen. Anders bijt hij je in je benen. ’t Is erg griezelig, erg gevaarlijk, om de zee te gaan zien bij het boswachtershuis. Maar soms, als het mooi weer is, als de zon schijnt en de lucht helder blauw is, zie je vaak zeilen van schepen op de zee. Dat is een vreemde, verre wereld. Als Geeske die zeilen heeft gezien, droomt ze ’s nachts van wonderlijke, vreemde dingen.

„Kom maar, Annemie. Ik weet wel, waar de boswachter woont.”

„Ja?”

Ze lopen weer naar die oude boom met op zijn rug de vreemde bult. Nu gaan ze een laantje links in. Geeske weet goed de weg. Bij elke bocht staat ze even stil. Want het kan wel gebeuren, dat de boswachter in het laantje loopt. En de boswachter is zo’n boze brombeer.

De struikelen ritselen. O! Is daar de hond al? Dat nijldige, boze dier? Geeske staat stil. Nee, hoor, geen hond, merken ze opgelucht. Weer een bocht om. En dan, op een open plek, zien ze een huisje. Een wit huisje. Boven op een heuvel, begroeid met gras. Het boswachtershuis.

Het is er heel stil. Niemand is er bij het huis. Geen boswachter. Geen hond.

„Waar is nu de zee?” vraagt Annemie. Nieuwsgierig kijkt ze rond.

„Daar.” Geeske wijst. „Bovenop.”

„Durf je wel?” vraagt Annemie.

„O ja.” Geeske durft nog wel.

Langzaam lopen ze naar de groene grasheuvel. Geeske voorop. Ze loopt wel heel erg langzaam.

Annemie's ogen schitteren. Ze vindt het wel eng. Maar ook zo prachtig. De zee. Zij heeft nog nooit de zee gezien. Hoe ziet die zee eruit?

Nu loopt Geeske voorzichtig over het gras. Er staat een bordje bij het grasveld. Een bord op een paaltje. Er staan nijldige letters op. „Streng verboden toegang. Art. 461, Wetb. v. S.”

De meisjes zien het bordje niet. Haar voetjes trappen op het lange gras. Haar harten bonzen. 't Is wel erg griezelig. En erg gevaarlijk om over het gras van de boswachter te lopen.

„Kom maar,” fluistert Geeske dapper.

Ze klimmen achter elkaar omhoog. Ze moeten er een beetje van hijgen. En dan staan ze boven. Op een smal zandpad. Vlak voor het grote raam van het boswachtershuis.

„Kijk,” zegt Geeske. Ze wijst. „Daar. Daar is nu de zee.”

Annemie kijkt en kijkt. Ja. Ze ziet iets. Heel in de verte. Iets blauws. En ook iets wits. Een schip?

„Ik zie een schip,” roept Annemie. „Een schip.”

„Twee,” roept Geeske. „Nee, drie. Drie witte zeilen.”

„Kunnen we naar de zee toe? Pootjebaden?” vraagt Annemie.

„Kan dat?”

„Nee.” Geeske schudt haar blonde hoofd. „'t Is zo vreselijk ver,” zegt ze.

Geeske weet dat goed. Want soms, als haar grote broer een goede bui heeft, mag ze achter bij hem op de fiets. Naar de zee. Dan gaat Geert zwemmen. En Geeske pootjebaden.

De meisjes kijken nog een hele poos.

„Doen wie het eerst beneden is?” vraagt Annemie eindelijk. Ze zet haar mandje in het gras.

„Ja, zeg. Wie het eerst beneden is.” Geeske kijkt even vlug rond. Het is heel stil. Er is niemand.

„Een, twee, drie,” telt Annemie. Tegelijk vliegen ze de heuvel af.

Annemie hijgt: „Ik was er het eerst.”

Nu wie 't eerst bóven is. Dat gaat lang zo vlug niet. Ze draven tegen de heuvel op.

Geeske wint het.

't Is een leuk spelletje. Ze draven en rennen. Om beurten winnen ze. Ze hijgen en lachen. Hun wangen zijn rood. Hun ogen schitteren.

7 DE BOZE BOSWACHTER

„Ik weet wat anders,” roept Annemie, als ze weer boven staan. „Iets veel leukers. We gaan rollen. Doen wie 't eerst naar beneden gerold is?”

„O ja.” Dat is nog veel leuker. Ook veel moeilijker. Want je rolt zo gauw de verkeerde kant op. Helemaal scheef ga je soms. Gek is dat. Maar erg leuk. Ze lachen. Ze schaterlachen van pret. Ze gieren het uit. Soms liggen ze dwars in het gras. Leuk is dat. Hijgend en proestend van het lachen blijven ze eindelijk onder aan de heuvel liggen.

„Ik word er draaierig van,” roept Geeske.

„Ik was er het eerst,” juicht Annemie.

„Nu naar boven rollen,” zegt Geeske.

„Kan toch niet. Naar boven kruipen, moet je zeggen,” lacht Annemie.

„O ja. Kruipen.”

Dat is moeilijk, hoor. Hun handen worden zwart. Op Annemie's groene jurk komen vuile vlekken. Haar witte schoentjes hebben groene neuzen. Ze ziet het niet. Geeske is vlak achter haar. Geeske moet achter blijven. Zij wil winnen. Als Annemie bijna boven is, wil ze al roepen: „Ik heb het gewonnen!”

O, vreselijk. Ze ziet een paar grote klompen. In die klompen zijn grijze sokken. Daarboven is de rand van een bruine broek. Verschrikt kijkt ze omhoog. Twee boze ogen kijken haar aan. Een boze stem snauwt: „Wat doen jullie hier? Spelen jullie op mijn gras?”

Annemie duwt Geeske achteruit. Ze wil in haar bangheid terugkruipen. Vreselijk. Wat schrikt ook Geeske. Ze wil ook terugkruipen. Maar ze kan niet. Haar lip trilt.

„Sta eens op,” zegt de boswachter streng. „Kom eens vlak bij me.”

Aarzelend komen de meisjes dichterbij. Annemie friemelt aan haar jurkje. Geeske kijkt bang naar de punten van haar schoenen. Ze houdt haar handen op haar rug.

„Nou,” komt de boze stem, „wat deden jullie in mijn gras?”

„Rollen,” zegt Annemie met een bibberstem.

„Rollen!” De boswachter snuift minachtend. „Je mag hier niet komen. Hebben jullie het bord niet gezien?”

„Nee, mijnheer,” fluistert Annemie.

Geeske zegt niets.

„Kun je lezen?” vraagt de boswachter boos.

„Een beetje, mijnheer.”

„Zo. Hm. Op dat bord staat: Streng verboden toegang. Als je hier weer komt, stuur ik de hond op je af. Begrepen?”

„Ja, mijnheer.”

„Van wie is die mand?”

Annemie bukt zich vlug.

„En nu ingerukt . . . m . . . ”

De boswachter kijkt plotseling op. Er rijdt een auto over de brede boslaan. Wat? Een auto in zijn bos? O! Dan ziet hij het al. 't Is de auto van de dokter. De boswachter vergeet de kinderen. De auto staat stil. Met grote stappen loopt de dokter zo maar over het gras heen. De boswachter bromt niet. Hij snauwt niet. Hij roept zijn hond niet. Hij zegt beleefd: „Dag, dokter. Gelukkig dat u er bent, dokter. Jan is weer erg benauwd geweest.”

De dokter knikt. Hij kijkt eens naar de bange kinderen.

„Zijn die twee ondeugend geweest, boswachter?”

„Ja, dokter. Ze denken, dat het gras er alleen is om in te spelen. Ze vergeten, dat het ook voer is. Voor de geit en voor de konijnen.”

De dokter zegt: „Natuurlijk. Gras dient ook als voer voor de dieren.” Dan zegt hij een beetje verwonderd: „Jij bent Annemie uit „'t Beukenootje” toch, is 't niet? Weet je oma, dat je hier bent?”

Annemie zegt verlegen: „Ja, dokter, nee, dokter.”

Ze kent de dokter wel. Die komt 's avonds vaak in „'t Beukenootje”. En dan speelt hij met opa. Zo'n raar spelletje. Schaken noemt opa dat. Dan staat er op de tafel een bord van hout. Met witte en bruine vakjes. Op de vakjes worden dan allerlei vreemde figuren gezet. Annemie moet er altijd naar kijken, als opa en de dokter spelen en zij nog niet naar bed hoeft.

„Heb jij ook door het gras gerold?” De stem van de dokter klinkt streng. Maar zijn ogen lachen. Annemie kijkt Geeske aan.

„Gaan jullie maar eens met mij mee,” zegt de dokter vrolijk.

„Naar Jan. Mag dat, boswachter?”

„Natuurlijk, dokter.”

De dokter geeft Annemie en Geeske een hand. Met z'n vieren gaan ze het boswachtershuisje binnen.

Er ligt een jongen in de kamer. Zijn bed staat voor het open raam. Het jongetje heeft drie kussens in zijn rug. Zijn gezicht is bleek. Zijn wangen zijn mager. Met grote ogen kijkt hij naar de meisjes. Wie zijn dat? Wat komen ze doen? Gaan ze met hem spelen?

„Dag, Jan,” groet de dokter. Hij voelt Jans pols.

Verwonderd kijken Annemie en Geeske naar die vreemde jongen. Is hij ziek? Waarom zijn er zoveel kussens op het bed? Zo kan hij nooit liggen.

De vrouw van de boswachter komt op haar tenen de kamer in.

„Wat vindt u van Jan, dokter?” vraagt ze ongerust.

„De pols is aardig goed. U hoeft u niet zo bezorgd te maken. Die benauwdheden hopen we wel weg te krijgen.” De dokter schrijft iets op een papiertje en geeft het aan de boswachter.

„Andere poeders, dokter?”

De dokter knikt. Hij kijkt nog eens naar Jan. Dan ziet de boswachtersvrouw opeens de beide meisjes. Geeske kent ze wel. Ze koopt wel eens fruit in de groentewinkel. Dat andere meisje, met dat donkere haar, heeft ze nog nooit gezien. Wat doen die meisjes hier? Ze trekt haar wenkbrauwen op, terwijl ze de boswachter aankijkt.

„Ja,” bromt de boswachter, „die twee denken, dat gras er is om in te rollen.”

Geeske en Annemie krijgen een kleur.

„Die twee kunnen ook nog heel slecht lezen. Want anders hadden ze geen voet op het gras durven zetten.”

O, wat hebben Annemie en Geeske het nu benauwd!

Dan klinkt plotseling een jongensstem: „Moeten ze nu in het hok, oom Teun?”

De boswachter knipoogt even. „Misschien,” bromt hij.

Annemie's hart begint te bonzen. In Geeske's ogen staan plotseling twee grote tranen. Maar de boswachtersvrouw zegt vrolijk: „Ik weet wat beters. Iets veel beters. Jullie mogen vanmiddag een poosje bij Jan komen. Mag dat, dokter? Kan dat wel?”

„Ja, dat mag. Ze mogen ook wel een rustig spelletje doen. En als je vannacht niet benauwd bent, Jan, mag je morgenmiddag naar buiten. Tenminste, als het mooi weer is.”

Jan kijkt blij. Fijn, dat hij morgen op mag. Morgen . . . morgen. En dat vanmiddag de twee meisjes komen vindt hij ook leuk. Want hij ligt zo vaak alleen. Oom Teun is dikwijls in het bos. Tante To is altijd aan het werk. Zijn broertjes en zusjes zijn er niet. Die wonen in een ander dorp. Heel ver weg. Een dorp waar geen bos is. Hij verlangt vaak zo naar vader en moeder. Naar zijn broertjes en zijn zusjes. Blij kijkt hij de meisjes aan.

„Willen jullie wel?” vraagt de boswachtersvrouw.

Annemie knikt. Geeske knikt ook.

„Eerst thuis vragen, natuurlijk,” zegt de boswachtersvrouw.

„Niet vergeten, hoor.” De dokter staat op. Jan krijgt een hand.

„Ga nu maar een poosje slapen,” zegt de dokter.

„Ja, dokter. Dag, dokter.”

Buiten praat de dokter nog een poosje met de boswachter en zijn vrouw. Dan zegt hij tegen de beide meisjes: „Rijdt maar met me mee in de auto. Dan ben je gauw thuis!”

Ja, ja, dat is fijn.

Annemie lacht. Geeske krijgt een kleur. Mag ze in de auto rijden? In de auto van de deftige dokter?

De boswachtersvrouw geeft een snoepje. Een droptoffee. Die smaakt lekker.

„Dank u wel,” zegt Annemie. Dan kan ze niet meer praten. Haar mond is vol.

Geeske steekt de toffee in haar zak. Voor kleine broertje, denkt ze blij. Pietje is dol op toffees.

Om het hoekje van het huis komt een hond aanrennen. Een kleine, nijldige keffer. „Woef! Woef!” Hij springt tegen de boswachter op. Hij vliegt naar de dokter en snuffelt aan zijn lange benen. Dan springt hij tegen Annemie op. Annemie geeft een gil. Ze drukt zich tegen de dokter aan. Geeske kruipt weg achter een grote struik.

„Koest,” zegt de boswachter. „Koest, Kees, ga liggen.”

Kees kruipt grommend weg bij zijn baas. Dan loopt de dokter maar heel vlug het zandpaadje af. Aan zijn ene hand draaft Annemie. Schuw kijkt ze achterom. Komt de hond haar achterna? Voelt ze zijn scherpe tanden al? Aan zijn andere kant loopt Geeske. Bang drukt ze zich tegen de dokter aan. Ze durft niet omkijken. Sluipt het valse beest vlak achter haar? Bijt hij haar al in haar benen? Voelt ze zijn tanden al in haar kuiten? Die valse tanden?

9 MET DE DOKTER MEE

„Toet! Toet!” De auto rijdt over de brede boslaan. De bomen vliegen voorbij. Nu langs de hertenkamp. Geeske zit bij het raampje. Ze rekt haar hals. Hebben de herten haar lekkere wortel al opgegeten? Of ligt hij er nog? Jammer. Ze kan het niet zien. De auto rijdt veel te hard. Hij rijdt nu al over de straatweg.

„We brengen eerst je vriendinnetje thuis,” zegt de dokter. „Waar woon je, meiske?”

Geeske noemt de naam van haar straat. Die weet de dokter wel. Voor de groentewinkel toetert de dokter even. Hij maakt vlug het portier open. Geeske stapt uit. Ze kijkt parmantig om zich heen. „Dank u wel, dokter,” zegt ze verlegen en trots tegelijk.

„Kom je me halen?” roept Annemie. „Vanmiddag?”

Geeske knikt.

„Niet zo laat, hoor!” roept Annemie nog.

„Nee. Daag,” roept Geeske vrolijk terug.

Weg rijdt de auto weer. Daar is „’t Beukenootje” al. Wat vlug is dat gegaan. De dokter gaat even mee naar binnen. Grootmoeder schenkt een kopje koffie in. Opa wil graag gaan schaken. Maar de dokter heeft nu geen tijd. „Morgenavond,” belooft hij. „Schikt u dat?” Dat vindt opa heel best. Dan rijdt de dokter vlug naar zijn eigen huis. Dat staat dicht bij „’t Beukenootje”.

Als de dokter weggereden is, vraagt grootmoeder: „Hoe kom je

aan die vlekken op je jurk? En wat zijn je schoentjes vuil. Foei. Waar ben je toch geweest? En hoe kwam je in de auto van dokter Brink?"

Dan moet Annemie vertellen. Alles. Van de zee. En van die leuke grasheuvel. Van de boze boswachter. Van het zieke jongetje.

Als ze eindelijk uitverteld is, zegt opa: „Je mag nooit weer op dat gras spelen, hoor. De boswachter gebruikt het als voer voor zijn beesten.”

Annemie zegt: „Voor de geit en de konijnen.”

„Juist. En als jullie nu in dat lange gras lopen en rollen, kan de boswachter het bijna niet maaïen.”

Ja, dat begrijpt Annemie nu wel.

Grootmoeder zegt: „Als je vanmiddag naar Jan gaat, mag je wat voor hem meenemen.”

En dan vraagt grootvader: „Heb je de zee wel eens van dichtbij gezien, Annemieke?"

„Nee, opa. Nog nooit.”

„Dan gaan we er eens gauw naar toe. Op de bromfiets. En Geeske mag ook mee.”

„Die mag bij mij achterop,” belooft grootmoeder. „Als haar moeder het goedvindt tenminste.”

Annemie danst het grasveld over. Zo blij is ze. Nu zal ze de zee zien. Met Geeske. Wat fijn!

Grootmoeder en grootvader moeten elkaar even aankijken. Ze zijn zo blij, dat Annemieke veel plezier heeft.

10 O P V I S I T E

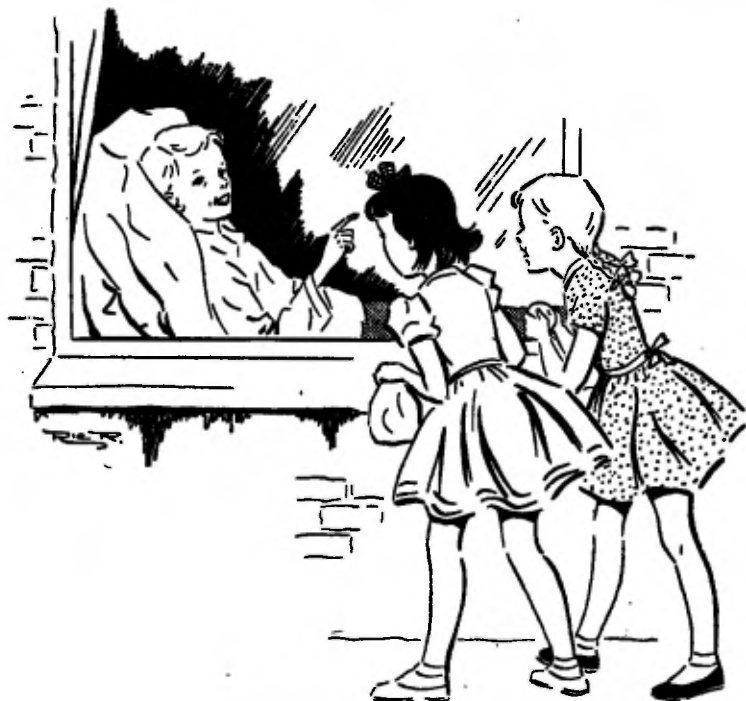
Twee meisjes stappen het hekje van „'t Beukenootje” uit. Geeske heeft een appel in haar hand. Een prachtige, glimmende appel. Ze heeft moeder om een appel gevraagd. Voor Jan. En moeder heeft de grootste en de mooiste gegeven. „Omdat het voor een ziek jongetje is,” zei moeder.

Wat heeft Geeske die appel opgepoetst. Nu heeft hij dan ook

glimmend rode wangetjes. Oma heeft drie sinaasappels in een zakje gedaan. Ze kent de boswachter en zijn vrouw wel een beetje. Voorzichtig houdt Annemie het zakje vast.

„Wat zal Jan blij zijn, hè,” zegt Annemie vrolijk.

Ja, dat denkt Geeske ook. Een beetje jaloers kijkt ze naar het

zakje van haar vriendinnetje. Wat zou erin zitten? Ook appels? Maar dan niet één. Ze ziet bobbels. Wel drie bobbels. Geeske kijkt eens naar háár appel. Zij heeft er maar één. Geeske is erg nieuwsgierig wat Annemie geven zal. Maar ze wil niet vragen. Nee, hoor, dat doet ze niet.

Ze lopen door het lange, kromme laantje. Dan laat Annemie zich in het zand van de laan op haar knieën zakken.

„Kijk eens, wat ik heb!” zegt ze.

Geeske buigt zich diep over het zakje heen. „O, sinaasappels! Drie!” Ze vindt haar eigen appel nu helemaal niet mooi meer. Maar Annemie zegt weer: „Wat zal Jan blij zijn, hè? Jij geeft een appel. Een reuze appel. En ik geef sinaasappels. Dat hoort, zegt oma. Aan een zieke geef je fruit of bloemen.”

Dan is Geeske niet meer jaloers. „Wij geven fruit, hè? Fruit is gezond,” zegt ze wijs.

Ze komen bij de boom met de malle bult. Er is een gat in de grond. Een hol. Annemie staat stil te kijken.

„Een konijnhol,” weet Geeske. Ze rukt aan Annemie's arm. En ze legt haar vinger op haar mond.

Er komt een konijntje aanhippen. Een klein, snoezig konijntje. Als Hippeltje de meisjes ziet, zit hij even verschrikt te kijken.

Dan . . . rrrt . . . Hippeltje is veilig in zijn holletje.

„Wat lief,” zegt Annemieke. „Wat een lief konijntje, hè?”

Ze lopen weer verder. Het laantje links in. En daar zien ze het boswachtershuis al. Maar nu lopen ze niet over het gras. Nee, hoor. Ze gaan netjes over het zandpaadje. Langzaam. Is de hond er ook? Is de boze boswachter in de buurt?

Als ze eindelijk voor het raam staan, roept Jan blij: „Ga maar door de gang. Tante is boven. Kom maar gerust, hoor. De hond is er niet. Kees is met oom het bos in.”

11 IS DIE JAN ZODOM?

Jan heeft een leuk spel. Eén doos is vol met kaarten. Op die kaarten staan grappige plaatjes. Een molen. Een schip. Een auto. Een fiets. Een radiotoestel. In de andere doos zitten kleine losse plaatjes. Op het ene staat een molen. Op het andere een schip. „Kijk,” wijst Jan, „die kleine plaatjes moeten op de fi-

guurtjes van de grote plaat. Dus een molen op een molen. Een schip op een schip. Wie het eerst zijn kaart vol heeft, heeft het gewonnen. En die krijgt een snoepje."

Hij kijkt naar het tafeltje. Bij de appel en de sinaasappels staat een schaal met snoepjes. Dat heeft tante To er neergezet. „Doen?” vraagt Jan. Hij is zo blij, dat de meisjes er zijn. Andere dagen ligt hij maar stil alleen te kijken. Dan denkt hij aan zoveel dingen. Hoe komt het, dat de lucht zo blauw is? En de bomen groen? Waarom is het licht van de zon anders dan van de maan? En de laatste dagen denkt hij telkens aan iets heel anders. Jan is morgen jarig. Morgen. Woensdag. Zal vader of moeder komen? Of één van de broertjes? De zusjes zijn nog zo klein. Jan is zo vreselijk bang, dat er niemand van huis zal komen. Want verleden week zondag zijn vader en moeder nog pas geweest.

Toen zei moeder: „We komen voorlopig niet weer, Jan. De reis is zo ver. En zo duur.” En nu weet Jan wel, dat vader een goed weekloon verdient, maar er zijn zoveel broertjes en zusjes. En de treinreis is heel erg duur. Moeder sprak niet eens over zijn verjaardag. Vader ook niet. Zouden ze het vergeten hebben? En oom Teun? En tante To? Zullen die eraan denken?

Maar nu denkt Jan niet aan zijn verjaardag. De meisjes hebben ieder een kaart voor zich. De doos met de kleine plaatjes staat in het midden. Alle plaatjes liggen met de witte kant naar boven. Omgekeerd.

Annemie mag eerst een plaatje nemen. Een schip, ziet ze. Heeft ze een schip op haar kaart? Ja. Hoera! Nu is Geeske aan de beurt. Een auto. Op Geeske's kaart staat ook een auto. Nu Jan. Een radiotoestel. Jammer. Jan heeft geen radiotoestel op zijn kaart staan. Nu is hij één achter. 't Is een leuk spel. Annemie heeft het eerst haar kaart vol. Het snoepje is voor haar. Ze kiest een grote, rode boon. De volgende volle kaart is van Jan. En eindelijk is Geeske's kaart ook vol. Ze keek al bedrukt.

„Nog eens?” vraagt Annemie.

Maar Jan is moe. Hij zet de doos weg op het tafeltje. Tante To komt binnen. Ze draagt een blaadje met drie glazen limonade.

Heerlijk fris smaakt die limonade. Geeske drinkt het glas vlug leeg. „Lekker,” zegt ze.

„Limonade is goed voor de dorst,” zegt tante To.

„IJs ook,” zegt Annemie.

Tante To knikt. Ze gaat weer naar de keuken. Het koper moet nog gepoetst. De stoep moet geveegd. Tante To werkt altijd. En ze moet ook nog naar het dorp. Een boodschap doen. Iets kopen. Want morgen . . .

„Toen mijn vader hier was, verleden week zondag,” vertelt Jan, „heb ik ook een ijswafel gehad. Een hele dikke. De kar stond op de laan. En vader moest zó hard lopen. Anders was de wafel helemaal gesmolten.” Jan lacht als hij daaraan denkt.

Geeske lacht ook een beetje. Toch kijkt ze wel wat verwonderd. Een ijswafel op zondag kopen? denkt ze. Dat mag van mijn vader niet. Wij mogen nooit iets kopen op zondag.

En Annemie zit ook verbaasd Jan aan te kijken. Zij mag op zondag ook nooit ijs kopen. Vader en moeder kopen niet op zondag. 's Zondags gaan ze naar de kerk. En 's middags gaat moeder rusten. En vader gaat wandelen of voorlezen.

En dan zegt Jan: „G . . . , wat een kanjer van een wafel was dat, zeg.”

„O,” roept Annemie. „Je vloekt.”

Geeske krijgt er een kleur van. „Je vloekt,” zegt ze heel verschrikt.

Jan kijkt met grote ogen. Hij trekt verbaasd zijn wenkbrauwen op. „Is g . . . een vloek?” vraagt hij. „Mijn vader zegt het zo vaak.”

O! Nu doet die jongen het alweer. Geeske draait een beetje op haar stoel. Ze kijkt eens naar de deur. Kon ze maar weg. Maar Annemie zegt: „Je mag niet vloeken. Nee, hoor. Dat mag niet.” „Van wie niet?”

Annemie wordt rood. „Dat staat in de Bijbel.” En Geeske zegt dapper: „Dat mag je niet van de Here Jezus!”

O! Wat schrikken dan de meisjes. Want Jan vraagt: „De Here Jezus? Wie is de Here Jezus? Daar heb ik nog nooit van gehoord.”

Annemie en Geeske kijken elkaar aan. Is die Jan zo dom? Weet hij dat niet eens? Of houdt hij hen voor de mal?

„Daar vertelt de juffrouw toch van op school,” zegt Annemie. Jan schudt zijn hoofd. „Op onze school niet, hoor.”

Daar begrijpen de meisjes weer niets van. „En de dominee in de kerk preekt erover,” zegt Geeske.

Maar Jan gaat nooit naar een kerk.

„Nou? Wie is dat dan?” vraagt hij ongeduldig.

„De Here Jezus is de Zoon van God,” zegt Annemie eerbiedig.

„De Here Jezus woont in de hemel.” Annemie wijst naar de blauwe lucht. „In de hemel zijn de straten van goud. De Here Jezus is op de aarde gekomen. Hij is geboren in een stal. Daar denken we aan met het kerstfeest.”

„Waarom kwam Hij op aarde? Ik was liever in die mooie hemel gebleven,” zegt Jan.

Annemie zwijgt. Ze denkt. Heel diep. Maar Geeske zegt plotseling: „Omdat Hij zoveel van ons houdt.”

„Ja,” knikt Annemie, blij dat Geeske het heeft gezegd.

„Als je in de Here gelooft en van Hem houdt, dan kom je in de hemel. En in die hemel gaan we dan de Here dienen.”

Jan begrijpt er niet veel van. 'k Zal het wel aan oom en tante vragen, denkt hij.

Er slaat een klok in de gang. Eén, twee, drie, vier, vijf. O! . . . Annemie schrikt verschrikkelijk. Al vijf uur. Om vijf uur moet ze thuis zijn. Oma heeft het gezegd: „Vijf uur thuis, Annemieke. Vooral niet later, hoor.”

Annemie springt op. Ze wil wegrekken. Maar Jan wil nog zo graag iets zeggen. Hij vraagt verlegen: „Komen jullie morgen terug? Morgenmiddag? Want dan mag ik op. Eh . . .”

Hij friemelt aan het laken. Hij wil het niet zeggen, maar hij zegt het toch: „Eh . . . morgen . . . ben ik jarig. Misschien kunnen we dan wel gaan wandelen,” praat hij er vlug overheen.

Annemie knikt. Geeske ook.

„Ja, hoor, morgen komen we weer. Vast,” roept Annemie.

„Vast hoor,” zegt Geeske. Dan springt ze Annemie achterna. Ze hollen het huisje uit, het zandpad af. Het bos in. Ze denken

niet eens aan de nijdige hond. Ze denken ook niet aan de mooie zee. Bij de boom met de bult moeten ze even uitrusten. Met één oog kijken ze naar het konijnehuisje. Zit Hippeltje ook voor de deur? Nee. Het huisje is verlaten. Er is geen konijntje te zien. Dan gaan ze weer verder. Op een draf. Geeske hoeft niet zo vroeg thuis te zijn. Maar ze holt toch mee. Ze is een echte, trouwe vriendin, hoor.

Als ze blazend bij de beukenhaag staan, hijgt Annemie: „Kom h . . . je h . . . me h . . . morgen weer halen?”

Geeske knikt. Ze ziet nog vuurrood van het harde lopen.

„We moeten ook een cadeautje h . . . geven.”

„Ja . . . dat h . . . hoort . . .” hijgt Geeske. „Daaag.”

Annemie loopt het tuinpad op. Geeske loopt langzaam de straatweg af. Zij moet nog een klein eindje verder.

12 ANNEMIE VERGEET WAT

Opa en oma zitten onder de beukebomen. Opa leest een brief. Oma breit. Een merel hipt over het groene gras. Links en rechts pikt hij met zijn gele snaveltje. Zitten er nog meer wormpjes? Van die malse, vette diertjes? Hij vindt ze zo lekker.

„Dag, kind,” roept oma. „Ben je in het boswachtershuis geweest?”

„Ja, oma. Dag, opa.”

Opa knikt haar hartelijk toe. Is oma niet boos? Is ze niet te laat? Zeker niet. Oma schenkt een kopje thee in. Met veel melk. Annemie krijgt ook een biscuitje. Opa vouwt de brief dicht.

„Raad eens, Annemieke, van wie de brief is.”

Annemie weet het niet.

„Van je vader en moeder. Ze komen maandag hier.”

Annemie wordt rood. Haar ogen glinsteren. „Peter en Paultje ook?”

„Alle vier,” zegt oma. Nu wordt „t Beukenootje” helemaal vol.”

Op het rieten tafeltje staat het handwerkdoosje. Annemie gaat gauw een paar kruisjes maken. Maandag moet het kleedje af zijn. Dat is een grote verrassing voor moeder. Hoeveel kruisjes moet ze nog doen? Wel twintig. Wat zal moeder blij zijn. Wat zal moeder het prachtig vinden. IJverig gaat ze zitten borduren. Want maandag moet het klaar zijn. Maandag komen ze allemaal van thuis.

Wat later mag ze oma helpen met het eten klaarmaken. Het puddingpannetje mag ze eerst leegeten. Nog wel drie volle lepels zitten erin. Dan mag ze ook tafeldekken. Netjes de matjes neerleggen. Ook de messenleggers.

„Keurig gedaan,” prijst oma. „Ga nu grootvader maar roepen.” Maar opa is al in de kamer. Hij draait even aan de radio en luistert naar het weerbericht.

Als de radio weer stil is, zegt opa: „Morgen wordt er nog prachtig weer verwacht. Overmorgen waarschijnlijk niet. Zullen we dan morgenmiddag maar naar de zee gaan? Schikt je dat, grootmoeder?”

„Dat is best,” zegt oma.

„O, dol!” Annemie wipt op haar plaats heen en weer. Heerlijk. Morgen naar de zee. Pootjebaden. Ze denkt niet meer aan Jan. Ze vergeet helemaal wat ze beloofd heeft. De zee zal ze zien. En schepen. Vreemde, grote schepen. Met witte en bruine zeilen.

„Geeske mag toch ook mee, hè opa?”

„Natuurlijk,” zegt opa. „Dat hebben we al afgesproken. Ik zal straks Geeske's moeder even opbellen. En vragen of Geeske mee mag.”

Na het eten neemt grootvader het Boek uit de boekenkast. Annemie mag zeggen wat grootvader gisteren gelezen heeft. Ze weet het nog best.

Grootmoeder vindt Annemieke een knap meisje.

„Goed geluisterd,” zegt opa tevreden. „Dan ga ik nu verder.” En dan leest grootvader het verhaal van de arme man, die een

zieke geest had en door de Here Jezus beter werd gemaakt. En daarna de taak kreeg om aan iedereen te vertellen wat God met hem had gedaan. Welk groot wonder de Here aan hem had verricht.

13 TANTE TO VINDT HAAR BIJBEL

Het is avond. De boswachter loopt langs het raam. Hij zwaait tegen Jan.

„Gaat u uit, oom?”

Oom Teun knikt van ja.

De zon is al bijna onder. De lucht begint rood te worden. Jan kan juist een stuk van die wonderlijke rode lucht zien. Vlak bij zijn raam staat een grote denneboom. Met een lange, rechte stam. De stam is kaal. De schors lijkt wel van koper, zo vurig rood is hij nu de zon er langzaam achter verdwijnt. Als een schijf van vuur. Mooi, peinst Jan. Dan kijkt hij weer omhoog. Rood is de lucht. Hoe kan dat? En daar boven die rode lucht is de hemel. Dat zei Annemie. Of was het Geeske? En in de hemel woont de Here Jezus. En de straten zijn daar van goud. Jan zou dat wel eens graag willen zien. Hoe kom je in de hemel? denkt hij. In Jezus geloven? En Hem liefhebben? Hoe moet dat? Hoe kan dat allemaal?

Tante To komt binnen. Ze geeft Jan een glas melk. En sluit het raam. „Anders vat je misschien weer kou,” zegt ze bezorgd. „En dan word je benauwd.”

Jan knikt afwezig. Hij denkt aan iets anders. Zal hij het aan tante vragen?

„Tante,” zegt hij plotseling, „hoe kom je in de hemel?”

Tante To blijft verbaasd stilstaan. Met grote ogen kijkt ze Jan aan. „Hoe kom je daar zo bij?” vraagt ze na een poosje langzaam.

„Annemie en Geeske . . .” hakkelt Jan.

Wat kijkt tante. Was zijn vraag zo vreemd? Tante gaat even zitten.

„Hebben die meisjes het over de hemel gehad?” vraagt ze, een beetje verwonderd.

Jan knikt. „Ja, tante. Ze zeiden ook, dat je niet vloeken mag. Mag dat niet? Vader doet het wel. Waarom mag het niet?”

Tante kijkt naar buiten. Ze denkt. Ze denkt aan heel vroeger. Toen ze net zo oud was als Jan nu. Toen hoorde ze ook vertellen over de hemel. En de Here Jezus. Door haar moeder. Later is ze alles bijna weer vergeten.

Als tante maar stil voor zich uit blijft zitten kijken, vraagt Jan: „Weet u het niet? Staat het in een boek? Kan ik er wat over lezen?”

„Ja. 't Staat in de Bijbel,” zegt tante zacht.

„Hebt u een . . . Bijbel?” vraagt Jan.

Tante zwijgt een poosje.

„'k Weet het niet,” zegt ze eindelijk. „'k Zal wel eens zoeken. Denk er nu maar niet verder over. Als ik de Bijbel vind, lees ik je eruit voor. Ga nu maar gauw slapen. Welterusten, hoor.”

Tante neemt het lege glas weer mee. De deur wordt gesloten. Maar Jan kan nog niet slapen. Hij heeft zoveel om over te denken. Morgen is hij jarig. Zou vader nog komen? Of moeder? Ze zullen hem toch niet vergeten? En de nieuwe vriendinnetjes dan? Die komen wel; ze hebben het beloofd. En zal tante gauw zoeken naar de Bijbel? Staat daarin over straten van goud? Over de Here, die op de wereld gekomen is, omdat de mensen anders niet in die hemel kunnen komen?

Ja, tante To zoekt en vindt haar Bijbel. En ze gaat zitten lezen.

14 IS ANNEMIE ZIEK?

Annemie mag na het eten nog een poosje in de tuin spelen. De vogels zijn druk aan het zingen. Het lijkt wel of ze niet kunnen ophouden op deze zomerdag.

„Kijk,” wijst opa. „Een vinkje. Een goudvinkje. Mooi diertje, hè! We noemen hem ook wel bloedvink.”

Annemie kijkt naar het vogeltje met zijn hel rood borstje en het zwarte kapje op zijn kopje. Zijn rugje is grijs. En zijn vleugeltjes hebben zwarte en witte kleuren.

Dan vertelt opa, dat een goudvinkje hier een tamelijk zeldzaam vogeltje is. Ze worden nogal eens geschoten door de mensen, omdat ze knoppen en bloemen eten. De mensen denken, dat het een schadelijk dier is. „Maar het eet ook veel insecten,” vertelt opa. „En omdat het zulke mooie vogeltjes zijn, worden de nesten met jongen dikwijls uitgehaald. En die jonge vogeltjes worden dan in een kooi gezet. Dat is naar voor die vogeltjes,” zegt opa.

't Lijkt Annemie ook akelig voor de vogeltjes om opgesloten te zitten. Zij zou nooit zo'n beestje in een kooi stoppen, hoor. Nooit.

Als opa naar binnen wil gaan, zegt hij nog: „Ik heb Geeske's huis opgebeld, Annemie. Ze mag mee, hoor. We gaan haar morgenmiddag afhalen. Om twee uur.” Dan loopt grootvader het tuinpaadje af.

Annemie wordt plotseling rood. Ze schrikt. Want . . . morgenmiddag . . . Morgenmiddag moeten ze naar Jan. Naar Jan uit het boswachtershuis. Morgen is hij jarig. Hij is altijd zo alleen. Nu kunnen ze niet naar de zee. Niet pootjebaden. Niet achter op de bromfiets rijden. Door de brief van thuis heeft Annemie helemaal niet meer aan die zieke jongen uit het bos gedacht.

Stil gaat ze op het grasveld zitten. Ze wil liever naar de zee dan naar het bos. Wat heb je daar nou? denkt ze boos. Annemie heeft een rimpel boven haar neus. Haar lip hangt. Haar ogen zijn donker. Bah. Het bos is saai. En Jan is saai. Wandelen met Jan! Wandelen! Wat heb je nou aan wandelen? Hard lopen. Krijgertje spelen. Verstoppertje doen. Dat is leuk. Maar daar is Jan te ziek voor. Hij kan alleen maar wandelen. Annemie steekt haar tong uit. Ze wil niet wandelen. Ze gaat niet naar Jan. Ze gaat morgen naar de zee. Kijken naar die vreemde schepen. Lekker. En ze zegt er niets van tegen opa en oma. Niets. Ze wil niet eens meer aan die zieke jongen denken.

Annemie loopt de tuin rond. Zal ze de bloemen maar eens water gaan geven? Ze zullen wel dorst hebben. Gauw haalt ze de rode gieter. En ijverig gaat ze de dorstige rozen water geven.

Grootmoeder heeft Annemie toegestopt. De deur naar het balkonnetje mag wijd open blijven. Grootmoeder geeft haar een kus. „Niet je gebedje vergeten, kind,” zegt ze.

Als Annemie geen antwoord geeft, kijkt grootmoeder even. „Is er wat? Je bent zo stil vanavond. Heb je ergens pijn?”

Nee. Annemie heeft geen pijn.

„Heus niet?”

„Nee, oma.”

Dan gaat grootmoeder naar beneden. 'k Zal straks toch maar even kijken, denkt ze wat bezorgd. Annemie was wel erg stil, toen ze uit de tuin kwam. En opa maakte nog wel zoveel grapjes. Vreemd. Heel vreemd. Zou ze ziek zijn misschien?

15 ANNEMIE KAN NIET SLAPEN

Annemie kijkt door de open deur naar buiten. Heel zacht bewegen de blaadjes van de beuk in de voortuin. Wat is de lucht rood. Dat betekent, dat het morgen goed weer is, heeft opa gezegd. Fijn. Morgen. Naar de zee. Op de bromfiets. Pootjebaden met Geeske. Enig. Misschien krijgen ze wel limonade ook. En ijs. Niet naar Jan? Nee! Ze kan ook niet eens meer naar Jan gaan. Want opa heeft Geeske's moeder immers al opgebeld. Zou Geeske ook vergeten zijn wat ze vanmiddag beloofd hebben? Wat je beloofd hebt, moet je doen, zegt vader altijd.

Annemie krijgt het warm. Ze draait zich op haar zij. Ze wil gaan slapen. En niet meer aan die nare Jan denken. Morgen zal ze die wonderlijke, blauwe zee zien. Ze heeft nog nooit de zee gezien. En dan gaat ze op een andere keer wel weer eens naar Jan. Nu wil ze gaan slapen. Annemie doet haar ogen dicht. Stijf dicht. O, wat naar! Nu ziet ze ineens dat magere jongens-

gezicht. Nu hoort ze weer die stem: „Want . . . morgen ben ik jarig.” Zal er dan niemand bij hem komen? Zijn vader niet? Ook niet zijn moeder? Zal hij morgen helemaal alleen liggen in dat stille kamertje? Zullen er geen cadeautjes zijn?

Annemie wordt nog warmer. Misschien krijgt hij wel niets. Misschien vergeten zijn oom en tante het wel, dat hij jarig is.

Annemie draait zich op haar andere zij. Een verjaardag zonder cadeautjes. Zonder vriendjes en vriendinnetjes ook. Nee, dat kan niet. Dat is geen verjaardag. Moet zij dan gaan? Met Geeske? Nee hoor. Ze doet het niet. Want dan moet ze alles aan opa en oma vertellen. En dat durft ze niet. Want grootvader heeft de bromfietsen al klaargemaakt. En grootmoeder heeft al een zakje in de grote tas gedaan. En een boek voor opa. En haar breiwerk. Opa en oma zullen zo boos zijn.

En . . . overmorgen kunnen ze niet naar de zee. Want het gaat regenen, heeft de radio gezegd. Overmorgen giet het natuurlijk. De hele dag.

Maar . . . Jan dan? Jan, die niets weet van de Here Jezus. Die Hem niet eens kent. Even ligt Annemie doodstil. De Here Jezus . . . Wat zou Hij willen, dat zij ging doen? En dan weet ze het plotseling heel goed. Ze wil niet naar Jan. Ze wil veel liever uit met opa en oma en Geeske naar de zee. Maar ze móet toch naar het zieke jongetje in het bos. O, wat is alles naar! Grote tranen druppen over haar warme wangen.

16 WAT JE BELOOFD HEBT, MOET JE OOK DOEN

De deur gaat heel zacht open. Grootmoeder is op haar tenen de trap opgeslopen. Slaapt Annemie al? En dan schrikt grootmoeder. Want ze slaapt niet. Nee, ze huilt. Ze huilt zacht. Ze zit rechtop in haar bed. Zie je nu wel, denkt grootmoeder, dat er iets is! Dat ze niet goed is?

„Waar heb je pijn, kindje,” vraagt ze, heel bezorgd. Maar Annemie kan geen antwoord geven.

Grootmoeder laat haar even drinken. „Zo, zeg nu eens even wat eraan scheelt.”

„Ik moet naar ... Jan,” snikt Annemie. „Ik ... heb het ... beloofd.”

Grootmoeder kijkt met grote ogen. Heef Annemie koorts? IJlt ze?

„Kom eens bij me op mijn schoot,” zegt grootmoeder. „Zo.”

Ze slaat het laken om Annemie heen. „En vertel me nu eens alles. Waarom moet je naar Jan? Is er iets naars gebeurd vanmiddag?”

„Nee,” snikt Annemie. „Maar ...” En dan gaat ze vertellen. Alles. Dat Jan morgen jarig is. Dat zij beloofd hebben te komen. Dat zij Jan hebben verteld van de Here Jezus. Want dat hij niet eens weet wie Jezus is. En ook ... dat zij veel liever naar de zee wil. Bij opa achter op de bromfiets ...

Dan is het stil. Oma zegt niets. Zie je nu wel, dat oma boos is? Annemie kijkt bedrukt voor zich. Ze huilt ook weer. Langzaam droogt grootmoeder Annemie's tranen. Met haar zakdoek die zo heerlijk ruikt. Dan zegt oma: „Wat je beloofd hebt, moet je doen, kind. Vooral in dit geval.”

Annemie fluistert: „Dat zegt vader ook altijd.”

„Die jongen is ziek,” gaat oma verder. „Hij ligt daar helemaal alleen. Zijn broertjes en zusjes zijn thuis. Vriendjes heeft hij hier niet. In het boswachtershuis wonen geen kinderen. Jullie hebt hem van de Here Jezus verteld. Dat is goed. Heel goed. Want zonder de Here Jezus ben je arm.” Grootmoeder zwijgt een poosje.

„En wat denk je nu, dat de Here wil dat jij doet, morgen? Met ons naar de zee gaan? Of Jan een prettige verjaardag proberen te bezorgen?”

„Naar Jan gaan,” zegt Annemie verlegen.

„Juist,” zegt grootmoeder.

„Zal opa niet boos zijn?” vraagt Annemie verlegen.

Grootmoeder schudt haar hoofd. „Je had het natuurlijk direct moeten zeggen, kind. Want opa heeft de fietsen al in orde gebracht. Olie en benzine in de tank gedaan. En Geeske's moeder is opgebeld. Opa heeft nog dokter Brink getelefoneerd of hij een beetje later zou kunnen komen om te schaken. Al die drukte was niet nodig geweest, wanneer jij direct alles van Jan had verteld, toen opa zei, dat we morgenmiddag zouden gaan. Je bent niet flink geweest. Helemaal niet flink.”

Nee. Dat vindt Annemie nu zelf ook.

„Ik had het ook een beetje vergeten,” zegt ze. „Door de brief... van thuis.”

Oma zwijgt.

„Zegt u . . . alles aan . . . opa?” fluistert Annemie.

„Ja. Ik zal Geeske's huis ook even opbellen.”

Grootmoeder stopt Annemie weer in bed. Ze bukt zich en geeft haar een kus.

„Had je al gebeden?”

„Nee, oma.”

„Bid dan nu maar, kindje. Bid ook om beterschap voor Jan. Welterusten, Annemieke.”

„Nacht, oma.”

17 TWEE CADEAUTJES

De zon straalt. Het is heerlijk weer. Echt warm zomerweer. Over de boslaan lopen twee meisjes. Ze hebben schone jurkjes aan. En mooie strikken in het haar. Want ze gaan op visite. Op een verjaarsvisite. Annemie draagt een pakje. Geeske draagt een grote zak. Heel voorzichtig.

Oma heeft gezegd: „Bij een verjaardag hoort een schone jurk. Bij een verjaardag hoort ook een cadeautje.”

Ja, Annemie had geknikt. Natuurlijk. Wat is nu een verjaardag zonder een cadeautje.

Toen zei oma: „Heb jij al een cadeautje?”

Nee, dat had Annemie niet. Ze stond met lege handen.

„Heb je geld?” vroeg oma.

Nee, ze had ook geen geld. „Thuis wel, in mijn spaarpot,” zei ze.

„Maar hier heb je geen spaarpot,” zei opa. „Hoe moet dat nu?”

„Zonder geld kun je geen cadeautje kopen,” zei grootmoeder.

„Ja, hoe moet dat nu?”

Annemie keek bedrukt opa en oma aan. Ineens schitterden haar ogen. Ze kreeg een kleur. „Ik heb wèl geld,” riep ze. Ze vloog de gang in. Ze holde naar de kapstok. In de zak van haar manteltje zat een portemonneetje. In dat rode beursje was een gulden. Trots kwam ze weer binnen. „Een gulden,” riep ze uit. „Van vader. Voor kerkgeld. En voor als ik uitga. Om ijs of limonade voor te kopen.”

Opa keek eens naar die gulden. Oma zei: „Maar als je daar een cadeautje voor wilt kopen, houd je niet veel geld over voor ijs of limonade.”

Dat vond Annemie wel jammer. Ze is dol op limonade. En

op ijs ook. Maar ze wilde Jan toch graag een cadeautje geven.
O, zo graag.

„Dat hoeft ook niet,” zei ze groot. „Dan drink ik wel water, als ik dorst heb.”

Opa moest ineens hoesten. Grootmoeder zei: „Flink van je, hoor. Dan gaan we nu naar het dorp om een cadeautje te kopen.”

Toen waren ze naar het dorp gereden, op de bromfiets. En Annemie had een doosje met kleurkrijt gekocht. En ook nog een groot potlood.

„Wat heb jij?” vraagt Annemie.

Geeske staat stil. Ze gaat op haar knieën zitten. Zo maar in het zand van de boslaan. Annemie buigt zich diep over de zak heen.

„O, druiven,” roept ze uit. „Wat veel. Wat een grote tros.”

„De allergrootste uit de hele winkel,” zegt Geeske trots.

„Wat zal Jan blij zijn, hè!” babbelt Annemie.

Ja, dat denkt Geeske ook wel. Als je zo'n grote tros druiven krijgt! Druiven zijn nu nog duur.

„Wat geef jij?” vraagt ze nieuwsgierig.

„Kleurtjes en een potlood. Nu kan hij gaan tekenen,” zegt Annemie wijs. „Want hij zal zich wel vervelen op bed.”

Geeske vindt dat ook wel een mooi cadeautje. Maar die reuze druiventros vindt ze toch eigenlijk nog veel mooier.

Dan zien ze het boswachtershuisje.

18 JAN IS JARIG

De hond is er niet. Gelukkig. De boswachter is er ook niet. Daar zijn ze wel een beetje blij om. Want die boswachter is toch wel een enge, brommerige boswachter, hoor. Nu durven ze best het zandpaadje op. Het raam van Jans kamertje staat open. Ze gluren naar binnen. Kijkt Jan al uit? Zit hij al te wachten? Nee. Hij is er niet. Het bed is leeg. Er is niemand in het kamertje.

Maar een stem klinkt: „Kom maar hierheen, meisjes.” De boswachtersvrouw zit in het prieeltje. Ze wenkt de kinderen. In het prieeltje zit ook Jan. Zijn wangen lijken nog magerder. Maar zijn ogen kijken zo blij.

Annemie zegt: „Wel gefeliciteerd. Ook van opa en oma. En

hier is een cadeautje.”

Geeske zegt: „Wel gefeliciteerd.” De grote zak legt ze voorzichtig neer.

Blij kijkt Jan naar de meisjes. Dan naar de pakjes. „Dank je wel, hoor. Dank je wel.”

O! Kleurtjes en een groot potlood. En wat een reuze tros dru-

ven. Tante To lacht. „Jullie verwennen de jarige maar,” zegt ze vrolijk.

Dan krijgen de kinderen een kopje thee. Met veel suiker. En ook een koekje. Op het koekje zit een geel laagje crème. De crème zit ook onder Geeske's neus. Daar moet Jan om lachen. „Je hebt een snor. Een gele,” lacht hij.

„Wat heb je gekregen?” vraagt Annemie.

„Een brief,” zegt Jan. „Van vader en moeder. Ze komen de volgende week. Van oom Teun een boek.”

Hij laat het zien. 't Is een mooi boek met platen van dieren.

„En van tante To een auto. Kijk eens. Je kunt hem opwinden.”

De vriendinnetjes vinden de cadeautjes prachtig. Dan gaan ze een eindje wandelen. Langzaam. Want Jan is nog zwak. Maar hij babbelt honderd uit. Hij is zo blij, dat de meisjes gekomen zijn.

Ze lopen over het paadje en komen nu boven op de heuvel.

Een poosje kijken ze naar de zee.

„Er zijn geen schepen,” zegt Annemie teleurgesteld.

Geeske tuurt en tuurt. „Nee,” zegt ze, „er zijn geen zeilen vandaag te zien.”

Jan loopt zo maar het grasveld over. „Kom maar gerust, hoor,” zegt hij. „Oom heeft gisteren het gras gemaaid. 't Is voor de geit. En voor de konijnen. Hebben jullie die al gezien? Zijn jullie er bang voor?”

Nee, natuurlijk niet. Ze zijn helemaal niet bang. Ze vinden het jonge geitje juist leuk. Het klimt met zijn vier houderige pootjes op de omgevallen emmer in het schuurtje en steekt eigenwijs zijn lange kop in de lucht. En dan begint het plotseling te dansen. De kinderen schateren.

„Dat-ie niet van die emmer afrolt, hè?” bewondert Jan.

Dan gaan ze naar de konijntjes. De boswachter heeft er tien.

„Als ik weer beter ben,” zegt Jan, „als ik weer naar huis mag, hè, krijg ik twee konijntjes van oom Teun. Ik mag ze zelf uitzoeken. Welke zou ik kiezen?”

Geeske wijst naar een hokje met twee grote konijnen. „Die,” zegt ze.

„Dat zijn Vlaamse reuzen,” zegt Jan. „Dat zijn dure konijnen.”

Maar Annemie vindt die kleine grijze en bruine konijntjes zo lief. Die zou zij kiezen.

„Jan, Annemie, Geeske,” klinkt het. Ze kijken op. O, daar staan tante To en . . . de boswachter. Jan loopt dadelijk naar het prieeltje toe. Annemie en Geeske kijken een beetje bang. Is de hond er ook?

„Woef-oe-woef. Woef!” Zijn er nog benen om in te bijten? Kom maar op, hoor. „Woef-oe-woef.”

Wat schrikken die twee meisjes. Ze blijven doodstil staan. Maar de boswachter pakt de nijldige Kees in zijn nekvel en sluit hem op in zijn hok. Nu durven ze wel verder te gaan.

Op het tafeltje in het prieel staat een schaal met apenootjes.

„Eerlijk delen,” zegt de boswachter. „Tante en ik doen ook mee, hoor.”

Jan mag delen. Hij is jarig. Hij is vandaag nummer één.

„Eerst ieder vijf,” beslist hij. „Dan vier. Dan drie. Dan twee. Dan één.”

„En als er dan nog over zijn?” vraagt de boswachter.

„Dan begin ik weer opnieuw,” lacht Jan.

De apenootjes zijn heerlijk. Tante To is blij, dat Jan zo'n prettige verjaardag heeft . . .

19 DE BOSWACHTER VERTELT

De boswachter bladert eens in het nieuwe boek. „Dit is een eekhoorn,” zegt hij. „Die kennen jullie wel, hè?”

O ja. Annemie ziet de vlugge diertjes vaak in de tuin van „t Beukenootje”. Geeske kent ze ook. Heel goed. De boswachter legt zijn hand op de plaat.

„Wat heeft een eekhoorn op zijn oren?” vraagt hij. „Wie het weet, krijgt een koekje.”

„Haar,” roept Annemie vlug.

„Ja, haar. Maar ook nog iets anders.”

De kinderen denken goed na. Dan roept Jan plotseling:
„Pluimpjes.”

„Goed zo,” zegt de boswachter. „Jij hebt het koekje verdiend, hoor.”

„’s Winters zijn de pluimpjes dik en lang. ’s Zomers kort en dun,” vertelt de boswachter.

Hij bladert verder.

„En wat is dat voor een vogel?”

De kinderen bekijken de plaat. Ze zien een vogel zo groot als een duif. Met bruingrijze veren. En een gebogen, zwarte snavel. De poten zijn geel en hebben lange klauwen. Niemand van de kinderen kent die vogel.

„’t Is een sperwer,” zegt de boswachter. „Een echte roofvogel. Dat kun je wel zien aan die gebogen snavel. Hij eet allerlei soorten vogels. Vlak voor je ogen grijpt hij die vogeltjes. Want hij is erg brutaal. Hij pakt zelfs kuikentjes. Ga maar eens met me mee. Dan zal ik je een sperwer laten zien.”

In de gang staat op een tafeltje een opgezette vogel. „Hier heb je de brutale rakker. Maar deze kan geen kwaad meer doen.” Annemie aait voorzichtig over het zachte verenpakje. Geeske vindt het dier griezelig. Ze houdt haar handen stijf op haar rug.

„Nu zal ik je nog eens iets laten zien,” zegt de boswachter.

„Ga maar eens met me mee!”

Op zij van het boswachtershuis is een trap. Die trap klimmen ze op. En dan komen ze zo maar op het dak. Het is een plat dak.

„Kijk nu eens recht voor je uit,” zegt de boswachter.

O! Wat leuk! Heel in de verte zien ze nu weer de zee. Maar veel beter. Veel duidelijker. Er varen nu ook schepen op. Annemie telt vier zeilen.

„Is dat niet mooi?” vraagt de boswachter.

Ze knikken alle drie. Jans ogen schitteren. Wat is oom Teun aardig vandaag. Jan voelt plotseling dat hij toch wel veel van oom houdt.

Annemie en Geeske blijven maar kijken. Maar de boswachter

fluistert plotseling: „Kijk eens gauw achter je. Daar heb je een levende sperwer. Vlug. Daar!”

De kinderen zien de bruinachtige vogel. Met zijn korte vleugels vliegt hij vlug door de lucht. Plotseling duikt hij naar beneden. Ze zien hem niet meer. De boswachter tuurt en tuurt. Maar hij kan hem niet meer ontdekken. De sperwer is verdwenen.

„Die lelijke rover,” bromt de boswachter. „Zeker weer een vinkje of een andere vogel gepakt . . . Kom, kinderen, we gaan weer eens naar beneden. Naar tante.”

Jan is moe. Tante To ziet het. En dan gaan de meisjes naar huis. Jan wuift ze na, tot ze in het lange laantje zijn.

„’t Spijt me niets, dat we niet naar de zee konden gaan,” zegt Annemie.

„Mij ook niet, hoor,” zegt Geeske.

Als Annemie ’s avonds haar gebedje heeft opgezegd, vraagt ze ook nog, heel eerbiedig: „Lieve Here Jezus, wilt Gij Jan weer helemaal beter maken alstublieft? Amen.”

Nu pakt grootmoeder Annemie’s handje en houdt dat stevig vast. En grootmoeder bidt verder: „En Here, geeft hem dan ook een hartje, dat U liefheeft. O, Here, geef hem dat. Amen.” Later op de avond gaat grootmoeder nog eens naar haar kijken. Annemie slaapt al. Heel vast. Stil loopt grootmoeder weer naar beneden. De maan schijnt om het hoekje van een wolk heen. Ze schijnt juist op de letters. Onder het balkon. Nu lijken die letters wel van zilver.

20 H E T R E G E N T

De volgende dag regent het. Om elke beuk in de tuin van „’t Beukenootje” staat een plasje. Dit plasje wordt aldoor groter door het water, dat langs de gladde stammen druipt.

Ook kringelen er steeds weer nieuwe druppels in de grote plaszen in de tuin. De vogeltjes komen niet te voorschijn. Alles ziet er eenzaam en verregend uit. De regen klettert tegen de ruiten.

Annemie hoort niet eens het tik-tik tegen de ramen. Ze zit ijverig te borduren. Het is vandaag al donderdag. Maandag komt moeder. Dan moet het kleedje helemaal klaar zijn. Ook gewassen en gestreken, heeft oma gezegd. Hoeveel kruisjes nog? Vier blauwe en acht rode.

't Is stil in de kamer. Opa schrijft een brief. Oma is in de keuken bezig. Als Annemie even opkijkt, vraagt opa: „Wil jij ook wat schrijven naar huis?”

Ja, dat wil Annemie graag. Ze krijgt een klein velletje papier van opa. En een potlood. Dan schrijft ze, heel mooi:

„Lieve Vader en Moeder en Paultje en Peter.”

Nu weet ze niet meer. Verlegen kijkt ze opa aan. Opa glimlacht.

„Weet je niet meer?”

Annemie schudt haar hoofd. „Nee, opa.”

„Schrijf maar, dat het zo regent,” raadt opa. „En dat je zo blij bent, dat ze allemaal komen maandag.”

Ja, dat is goed. Annemie schrijft en schrijft. Ze krijgt het er warm van. Als de brief klaar is, mag opa hem lezen.

„Knap gedaan,” prijst opa en hij trekt eens aan zijn baardje. Zijn ogen glinsteren.

Annemie kijkt opa aan. Lacht opa? Waarom? Maar grootvader kijkt alweer gewoon. Ze heeft zich zeker vergist. Grootmoeder komt de kamer in. Met koffie en een kopje chocola.

Grootmoeder leest ook de brief. Hardop.

„Lieve Vader en Moeder en Paultje en Peter.

Het regent hard. De tuin is vol plassen. Fijn dat U maandag komt. Neemt U mijn spaarpot ook mee? Ik heb nog maar twee dubbeltjes. Voor de kerk. Annemieke.”

„Mooi hoor,” zegt ze. „Heel mooi.”

Tevreden drinkt Annemie haar chocola. Dan trekt opa zijn lange, grijze jas aan. Hij zet de kraag hoog op.

„Even de brief wegbrengen,” zegt opa. „Ga je mee, Annemieke? Samen onder de grote paraplu naar de bus?”

Maar Annemie blijft liever thuis. Ze gaat weer verder met borduren. Nog zes rode kruisjes. De blauwe zijn allemaal af. Als het kleedje eindelijk klaar is, bergt grootmoeder het weg.

„Morgen wordt het gewassen,” belooft ze.

Dan krijgt grootmoeder de kinderbijbel. Annemie gaat platen kijken. Die van de herders in het veld vindt ze wel heel mooi. De deur gaat open. Daar is opa weer.

„Hadden de herders het niet koud, opa” vraagt Annemie.

„Met het kerstfeest is het toch altijd winter?”

Opa steekt zijn pijp aan. „De nachten in het oosterse land zijn vaak koud,” antwoordt opa. „Ook al is het dan geen winter. Wij weten niet zeker of de Here Jezus in december geboren is. Maar wij vieren het kerstfeest op vijftiendecember. Dat was al een feestdag van het licht. En voor ons werd het nu ook een feestdag van het Licht. Een feest van de komst van Jezus Christus, het Licht der wereld.”

Opa legt zijn pijp neer. Hij gaat voor de piano zitten en speelt langzaam een lied. Annemie kent het versje niet. Maar oma kent het wel. Ze zingt er zacht bij.

Opa speelt nog wat na. Annemie gaat verder met platen kijken. De regen gutst maar tegen de ruiten. „Tik, tik, tik,” klinkt het. „Tik, tik, tik . . .”

Als het 's middags even droog wordt, vraagt grootmoeder: „Zullen we naar het boswachtershuis gaan? Naar Jan? Trek je kaplaarsjes dan maar aan. Want de grond zal nog wel erg nat zijn.”

Grootmoeder loopt naar de boekenkast. Voorzichtig haalt ze de kinderbijbel eruit en doet er een stevig papier om.

Even later lopen oma en Annemie samen door het bos. Boven de natte, druipende dennebomen fladderen een paar zwarte kraaien. De andere vogeltjes houden zich verborgen. Bij het konijneholletje is ook al niets te zien. En in de hertenkamp staan de dieren op een kluitje bij elkaar. Onder het grote afdak. De boom met de bult glimt van het nat.

Het boswachtershuis ligt stil en verlaten. Grootmoeder belt aan. Annemie kijkt vlug naar alle kanten. Is de hond er ook?

Die nijdigerd? Hoort ze zijn geblaf al? Nee, Annemie hoort alleen het geluid van de druppels, die van de natte takken vallen. De hond is zeker in zijn hok.

De boswachtersvrouw is heel blij met het bezoek. Jan ook. Hij laat zijn tekeningen zien. Vogels. En bomen. Hij heeft ze mooi gekleurd. Annemie vindt de tekeningen prachtig. Dan legt grootmoeder het boek op de tafel.

„Kijk eens, Jan,” zegt ze, „dit boek is een kinderbijbel. Er staat veel in over de Here Jezus. Hoe Hij als klein Kindje op aarde kwam en geboren werd in de stal van Bethlehem. Op deze plaat zie je hoe een stal er ongeveer uitzag in het oosterse land.” Jan bekijkt de plaat aandachtig. Oma vertelt verder. Dat de Here, toen Hij groot was, veel mensen heeft genezen. Zieken, die nooit meer beter konden worden, genas Hij. Blinden gaf Hij het licht. Doven deed Hij weer horen. Stommen deed Hij weer spreken. „En velen geloofden in Hem,” zegt oma. „Maar later . . . later . . . hebben de mensen Hem gekruisigd. En Hij heeft al die pijn, al dat leed, geduldig gedragen. Voor ons. Opdat wij in de hemel kunnen komen. Om daar de Here te dienen.”

Het is stil in de kamer. Jan luistert met grote ogen.

Over zijn schouder ziet de vrouw van de boswachter grootmoeder aan.

„Ik lees nu iedere dag een stukje voor uit de Bijbel,” zegt ze zacht.

Grootmoeder knikt blij. Ze hoopt, dat de boswachtersvrouw trouw in de Bijbel zal blijven lezen. En dat ze ook weer naar de kerk zal gaan.

Nu gaan Annemie en Jan nog even het leuke spelletje doen. Jan verdeelt de kaarten. Annemieke mag het eerst een plaatje nemen. Op het plaatje staat een roos. Is er op de kaart ook een roos? Ja, hoor.

„Ik heb het gewonnen,” juicht Annemie na een poosje. „Mijn kaart is helemaal vol. Kijk maar, oma.”

„Dan heb je ook wat verdiend,” vindt de vrouw van de boswachter. En Annemie krijgt een grote, bruine bal.

21 N A A R D E Z E E

Het is twee dagen later. Annemie huppelt door de tuin van „'t Beukenootje”. Zo nu en dan staat ze een poosje stil. Eigenlijk weet ze niet goed wat ze zal gaan doen. Het kleedje is af. Vanmorgen heeft Mientje, het meisje dat grootmoeder vrijdags en zaterdags komt helpen met het werk, de strijkplank in de keuken gezet. Toen mocht Annemie zelf het kleedje strijken. 't Is prachtig geworden.

De hertjes hebben al eten gehad. Met opa heeft ze de dieren wat gegeven.

De zon schijnt. Het is warm.

Daar komen opa en oma de tuin in. Annemie kijkt heel verbaasd. Waarom heeft oma een mantel aan? Waarom draagt opa zijn korte jas? En waarom heeft hij dat leuke, blauwe mutsje op? Gaan opa en oma uit? Grootvader en grootmoeder zien de verwonderde ogen van Annemie wel. Ze lachen. Maar ze zeggen niets. En dan . . .

Het wordt nog vreemder. Geeske komt ook al de tuin in. Ze heeft een lange, blauwe broek aan. En een manteltje aan. Annemie begrijpt er nu helemaal niets meer van.

Opa vraagt: „Ga je mee, Annemieke?”

„Mee? Waarheen?”

Grootmoeder zegt: „Op de bromfiets. Naar de zee.”

Nu begrijpt Annemie alles. Ze springt naar Geeske toe. Haar ogen schitteren. Naar de zee. Toch naar de zee.

Daar rijden de twee bromfietsen. Voorop opa met Annemie. Daarachter oma met Geeske. Het dorp door. De brede weg tussen de weilanden af. De smalle grintweg op. 't Is heerlijk achter op de brom. Daar is eindelijk de dijk. De groene, hoge dijk. Opa snort de dijk op. En . . . daar ligt dan de zee. Blauw is het water. En klein zijn de golfjes.

Opa stopt en Annemie kijkt. Met grote ogen. Heel stil staat ze een poos naar het watervlak te staren. Dan roept ze opgewonden: „Mogen we pootjebaden, oma?”

Ja, hoor. Dat mag. De zee is eigenlijk geen zee meer. Zij is nu een meer. En dicht bij de dijk is het water ondiep. Geeske voelt eens heel voorzichtig hoe het water is. Brr. Gauw trekt ze haar voet terug. „Koud,” roept ze. Annemie roept: „Zullen we krijgertje spelen? In het water? Ik ben 'm. Pas op.

Ik kom, hoor.⁹⁹

Dan moet Geeske wel wegrennen. Ze lachen. En gieren. Ze hebben grote pret. Nu moeten ze over de stenen springen. Dat is gevaarlijk, hoor. Als je valt . . .

Dan krijgt Annemie dorst. Ze gaat bij oma zitten. Had ze nu haar geld nog maar. Dan kon ze limonade kopen of ijs. Even zucht ze. Tachtig cent heeft ze uitgegeven voor Jan. Er zijn nog twee dubbeltjes over van de gulden. Maar dat is kerkgeld. Dat mag ze niet gebruiken voor iets anders.

„Oma, ik heb zo'n dorst.”

Grootmoeder heeft appels in de tas. „Die helpen goed voor de dorst,” zegt oma.

Geeske poetst eerst de appel op. Maar Annemie bijt er dadelijk in. Zuur is de appel. Heerlijk fris. Dan krijgen ze ook nog een paar zuurtjes.

„Hoeveel zeilen tellen jullie?” vraagt opa.

Geeske ziet er één. Annemie tuurt en tuurt. Ja, zij ziet er ook maar één.

„We zullen straks wel meer schepen zien,” zegt opa. „'t Is vandaag zaterdag. De schepen liggen in 't haventje. Maandagmorgen heel vroeg varen ze weer uit.”

„Waarom?” vraagt Annemie.

„'t Zijn vissers die hier wonen,” vertelt opa. „In de week gaan ze op de visvangst. Die vissen worden dan later verkocht. Maar dat zal zo lang niet meer duren. Dit water wordt ook veranderd in land.”

Annemie springt op. „Vangen, Geeske?”

Geeske rent haar al achterna. Het water in. Ze spelen weer, tot opa eindelijk roept: „Komen, meisjes. We gaan weg.”

Nu al? Wat jammer. Wat heel erg jammer! 't Is hier juist zo fijn.

22 J A N Z A L B L I J Z I J N

Daar snorren de bromfietsen de dijk weer af. Ze komen in het dorp. De straatjes zijn heel smal. En het ruikt er zo vreemd. Naar gedroogde vis. Annemie knijpt haar neus dicht. Als Geeske dat ziet, doet zij het ook gauw.

De huisjes hebben lage deuren. En kleine raampjes. Opa zet de bromfietsen even in een klein steegje.

„Pas op,” waarschuwt grootmoeder.

Bijna was Geeske over een hele ris klompjes gevallen, die voor zo'n grappige, kleine deur staan.

Een meisje kleppert over de steentjes. Ze heeft een zwart mutsje op. En kleurige, lange kleertjes aan. Een rood met wit geruit doek heeft ze om.

Grootmoeder groet: „Da-a-ag.”

Maar het meisje kleppert vlug weg. Ze groet niet terug. In de haven dobberen de schuiten. Langs de masten hangen de grote netten te drogen. Stil zitten de vissers te kijken. Ze hebben blauw gestreepte kielen aan.

Bij het haventje staat een ijskar. Annemie kijkt er verlangend naar. Ze heeft plotseling weer erge dorst. Schuin kijkt ze naar opa. Ziet opa de ijskar niet? Zal ze om een ijsco vragen? Nee, hoor, dat durft ze niet.

Opa kijkt op zijn horloge. „We gaan maar weer eens op huis aan. Vind je 't goed, grootmoeder?”

Grootmoeder knikt. Ze kijkt nog eens goed rond. Want ze vindt het dorpje toch zo mooi. Zo grappig met zijn smalle straatjes. Voor een winkeltje blijven ze nog even staan. Er hangen ansichten voor het raam. Met vissersschepen erop. En dan vergeet Annemie haar dorst. Ze weet wat. Ze weet zo iets moois. Ja. Dat zal ze vragen. Dat durft ze best. Ze trekt grootmoeder zo maar aan haar mantel. „Oma, mag ik die?” Ze wijst naar een kaart, waarop een bruin schip met grote zeilen staat.

Oma vraagt een beetje verwonderd: „Wat wou je ermee doen, kind?”

Dan moet Annemie het wel zeggen. Een beetje verlegen kijkt ze voor zich. Maar ze zegt het toch. „Voor Jan. Omdat hij zo ziek is. Hij zal de kaart zo mooi vinden.”

Oma strijkt haar even over haar bruine haar. „Ik weet nog wat beters,” glimlacht ze. „We zullen de kaart met de post sturen. Is dat niet leuk?”

„O ja. Dat is nog veel echter.”

Grootmoeder, Annemie en Geeske stappen het winkeltje binnen. Opa blijft buiten wachten. Hij kan er bijna niet meer bij. Het winkeltje is helemaal vol.

Annemie en Geeske mogen een kaart uitzoeken. Ze kiezen beiden de kaart met het schip. Grootmoeder schrijft het adres. Dan moet Annemie haar naam schrijven. 't Is vreselijk moeilijk. Het puntje van haar tong komt naar buiten kijken.

Gelukkig. Haar naam staat erop.

Nu Geeske. Geeske kan nog geen hoofdletters maken. „Dan maar een gewone letter g,” zegt grootmoeder.

Geeske ziet helemaal rood, als ze eindelijk klaar is. De postzegel wordt er opgeplakt. En opa mag de ansicht op de bus doen. „Nu doe ik ook wat,” lacht opa.

Wat zal Jan de kaart mooi vinden, denkt Annemie. Wat zal hij blij zijn.

Geeske vraagt: „Wanneer heeft hij die nou?”

„O, heel gauw. Over een uurtje,” zegt Annemie. Grootmoeder moet om haar lachen. „Maandag, hoor. Niet eerder.”

De bromfietsen snorren het dorpje uit. De smalle grintweg op. Maar een eindje voor het dorp stopt opa. Voor een laag, wit huis. Er staan stoeltjes buiten. En witte tafeltjes.

Grootmoeder vraagt: „Heb je dorst, opa?”

„Heel erg,” lacht opa. „Jij ook, oma?”

Ja, oma ook.

„En Annemie en Geeske?” Die knikken hun hoofden bijna af. Dan bestelt opa thee. En limonade voor de kinderen. En later ook nog ijs. O! Heerlijk is het! Heerlijk!

Geeske wordt eerst thuisgebracht. Geeske's moeder roept: „Dank u wel, mijnheer. Dank u wel, mevrouw. Dag Annemie!”

„Dank u wel,” roept Geeske. „Dag mijnheer. Dag, mevrouw. Da-a-ag, Annemie.”

Als ze weer bij „'t Beukenootje” komen, is Annemie moe. En ze is ook wel een beetje stijf van het zitten. Grootmoeder ziet het.

Annemie heeft weinig trek in eten. Van de pap neemt ze maar een paar lepels.

Na het danken stopt grootmoeder haar maar gauw in bed.

„Welterusten, kindje. Heb je een fijne middag gehad?”

„Ja, oma. Nacht, oma.”

Annemie vouwt haar handen. Als ze haar gebedje heeft opgezegd, valt ze dadelijk in slaap.

INHOUD

	Blz.
1. Het leuke huisje	7
2. De verrassing	8
3. Een vroeg ontbijt	9
4. Geeske	10
5. Herten voeren	11
6. De zee	13
7. De boze boswachter	16
8. Jan	19
9. Met de dokter mee	21
10. Op visite	22
11. Is die Jan zo dom?	24
12. Annemie vergeet wat	28
13. Tante To vindt haar Bijbel	30
14. Is Annemie ziek?	31
15. Annemie kan niet slapen	33
16. Wat je beloofd hebt, moet je ook doen	34
17. Twee cadeautjes	37
18. Jan is jarig	38
19. De boswachter vertelt	41
20. Het regent	43
21. Naar de zee	47
22. Jan zal blij zijn	49